

Ontmoeting in Parijs

Nog niet zo lang geleden zat ik in de Métro te Parijs.

Die ondergrondse trein rijdt hier en daar ook wel een eind boven de grond. En dan valt er ineens heel wat te kijken! ... Vooral als we over de Seinebrug gaan waaronder de schepen in de diepte voorbijgliden; bijna langs de voet van de Eiffeltoren, die hoog boven het geboomte uitrijst.

„Mammie, ik ga voor dat raampje staan!” klinkt onverwachts een Hollands meisjesstemmetje naast me op de bank. En het kleine ding dribbelt vlug naar de andere kant van de wagon om meer en beter te kunnen zien.

De moeder knikt haar kind lachend toe en ik zeg tegen haar: „Dan vindt u zeker wel goed dat ik maar even tegenover u kom zitten?”

„O ja, leuk...! Bent u ook een Hollandse...? Wat een drukte hier in Parijs, hè...? Erg! Mijn man moet hier nu weer een tijd werken, maar het valt me nooit mee om hier te leven. En toch ben ik wel wat gewend, want ik kom uit Amsterdam...” babbelt ze meteen onverstord, zonder op de mensen die naast en om ons zitten te letten.

Zo praten we door, tot ze bij een volgende halte uitstapt. Nog éven een wuivende hand en ze wordt met haar dochttertje door de dringende mensenstroom naar de uitgang gedreven...

De Afrikaan, die naast haar heeft gezeten, neemt

haar plaats tegenover me in. En nu begint hij op zijn beurt te spreken.

„Dat was Hollands, nietwaar?” vraagt hij beleefd in vloeiend Frans.

„Ja, meneer. Kon u ons verstaan?” vraag ik verbaasd.

„Nee, maar ik moet u toch eens iets vertellen uit mijn geboorteland wat wèl iets met Nederland te maken heeft...”

„Waar komt u dan vandaan?” wil ik weten en denk bij mijzelf: Zeker uit het hartje van Afrika, want zijn huidskleur is bijna blauw-zwart.

„Uit Senegal”, is zijn antwoord. „Maar van een eiland met een Hollandse naam.”

„Hoe heet dat eiland dan?” informeer ik nieuwsgierig.

Heel duidelijk klinkt het in rond-Hollands: „Goeree.”

En dan begint zijn donker gezicht ineens te stralen, terwijl hij vertelt: „Als kleine jongen heb ik gewoond in één van de vijf huizen die jullie Hollanders daar eeuwen geleden hebben gebouwd. Die waren zó mooi en sterk, dat ik van jongsaf altijd heb gedacht: Dat land moet ik zien, waar de mensen allemaal in zulke huizen wonen!” ... Nú ben ik zeker al wel tienmaal in uw land geweest. En iedere keer als ik er de grens over kom denk ik: Dáár heb je het weer...! Wat de Hollanders doen is schoon, stevig en áf. Het *blijft*...! Dat wou ik u toch even zeggen.”

Met een brede lach van al zijn witte tanden neemt hij zijn alpino af en gaat er bij de volgende halte uit. Ik kijk hem verbluft na.

Als alle blanken eens zó in Afrika hadden gebouwd als die voorvaders van ons, met zoveel zorg en vertrouwen in de toekomst, wat zou het er dan anders uitzien... Maar... begint mijn nuchter verstand te redeneren, is dat verhaal nu heus waar? Hoe kregen die Hollanders, van eeuwen her, het dan gedaan in Senegal bakstenen huizen te bouwen...? Want dat moeten het toch wel geweest zijn.

Ook op die vraag komt een antwoord.

Zodra ik in Amsterdam terug ben ontmoet ik iemand die op het Instituut voor de Tropen werkt. Die weet te vertellen dat de bakstenen voor de hechte huizen op het eiland Goeree (Afrika) in vroeger jaren per zeilschip naar Senegal zijn vervoerd! En nu zwijg ik helemaal verbluft, want van zo'n groot vertrouwen in de toekomst van Afrika en Nederland word je toch wel even stil. Die voorvaders geloofden er in. Is het zo'n wonder, dat deze Senegalees op onderzoek uitging naar het land waar de mensen zó konden en durfden bouwen?

Nee, maar wèl verbaas ik me erover dat hij in menig opzicht niet teleurgesteld is. Hij bleef terugkomen en verwacht dus nog wat van ons. Wat een uitdaging!

Heer, help ons bouwen.

Hoe men in principe ook over stierengevechten moge denken, als men over Spanje spreekt kan men moeilijk deze eeuwenoude traditie buiten beschouwing laten. In de overvolle arene tracht de „banderillero” de reeds dodelijk opgejaagde en vermoeide stier met zijn versierde pijlen te treffen. Als een dans is het gracieuze bewegen van deze stierenvechter.

stier het „eindspel” speelt, hebben een veel gevaarlijker rol en spelen in zekere zin een eerlijker spel. Ik zal de hele gang van het gevecht niet nagaan. Het wordt gevoerd volgens strenge regels, die de „leek” niet één-twee-drie bekend zijn. Vandaar ook dat de vreemdeling soms niet begrijpt waarom nu de picador, de matador of ook de stier op een gegeven moment met zoveel extra harts-tocht worden aangevuurd of met zoveel intense minachting uitgefloten. — Toen ik uren later de arena verliet bleven een drietal gevoelens bij mij achter. Ik zal ze eerlijk weergeven. Het was een gevoel van meelij met de getergde dieren, een gevoel van leedvermaak over de picadores die ik in het zand had zien bijten, maar tenslotte toch ook iets van een gevoel van bewondering voor het volk, dat ook dit spel, dat ik in zijn wezen moest afkeuren, wist te maken tot een kunstzinnig gebeuren, tot een demonstratie van zijn moed, tot een openbaring van zijn kinderlijke vreugde in een overvloed van kleuren, klanken en vormen. Ik vrees echter dat vele Spanjaarden het niet met mij eens zijn!